

Duane Eddy

De oorspronkelijke t

Ruim een halve eeuw geleden zette Duane Eddy (73) de gitaarwereld op zijn kop met twangende instrumentale rockabillynummers als *Peter Gunn* en *Rebel Rouser*. Nu is hij terug met het album 'Road Trip'. door Joel McIver

Unieke gitaristen met een geheel eigen stijl en geluid zijn zeldzaam, maar er is werkelijk niemand anders zoals Duane Eddy. Zijn typische aanslag- en opdrukstijl, gebaseerd op de donderende vibraties van de E- en A-snaar van zijn Gretsch, vormen de ruggengraat van een handvol wereldhits uit de tijd dat je vader

nog een kwajongen was. Eddy is sinds 1986 een beetje uit beeld verdwenen, toen hij samen met Art Of Noise een hit had met een herbewerking van zijn grootste succes *Peter Gunn*. Maar nu is hij terug met het nieuwe, door de Britse muzikant/producer Richard Hawley (Pulp, Hank Marvin, Nancy Sinatra) geproduceerde album 'Road Trip', waarop zijn fameuze twang is ingebed in een weelderige loungesetting. We

zochten de grote man op en stelden hem enkele prangende vragen...

Voordat je op eigen houtje beroemd werd als gitarist, speelde je bij Buddy Long's Western Melody Boys. Was dat een western swing-band?

"We deden wel wat western swing en jazz, maar vooral top 10-countrysongs van mensen als George Jones. En later ook een beetje rockabilly natuurlijk, dankzij Elvis."

Waren er eind jaren '50 veel kruisbestuivingen tussen de genres?

"Jazeker. Maar in die tijd benoemden we lang niet alles! Tegenwoordig hoor je een ander ritme of andere akkoorden en er moet meteen een nieuwe naam opgeplakt worden."

Waarom klinkt veel muziek uit die tijd nog steeds zo fris en opwindend?

“Dat komt omdat we toen de overgang maakten van country naar rock ‘n’ roll... Elvis kwam, zag en overwon, en leerde ons hoe het moest. Zolang je drums in je groep had, was het helemaal niet zo moeilijk. Wij begrepen het onmiddellijk en gingen ermee aan de slag. Dat was ontzettend spannend en opwindend: alles was nieuw en leuk!”

Heb je altijd op archtops gespeeld?

“Nee, ik begon in 1954 op een Gibson Goldtop Les Paul. Ik kocht die gitaar in de ijzerwinkel in Coolidge, Arizona voor 75 dollar. Dat was toentertijd veel geld. De Gibson had geen Bigsby vibrato, dus ik ging op een dag naar een muziekwinkel in Phoenix. Daar kreeg ik een Gretsch van 450 dollar in m'n handen gedrukt door de eigenaar. Hij paste perfect bij mijn postuur, de hals was een droomhals en er zat een Bigsby op. Die kerel gaf me 65 dollar voor mijn Gibson en liet me gewoon gaan met die Gretsch, terwijl ik niet eens oud genoeg was om de papieren voor de afbetaling te tekenen. Dat waren nog eens tijden!”

Hoe kwam je op die karakteristieke stijl van riffs op de laagste snaren?

“Ik had een paar sessies gedaan en realiseerde me dat de lage snaren op opnames veel krachtiger klonken dan de hoge, dus dat werd mijn stijl. Hoewel ik op *Moovin' And Groovin'* (Eddy's eerste hit uit 1958) zowel hoog als laag speelde, had ik toen al een voorkeur voor de lage snaren omdat ze veel vetter klonken.”

Gebruikte je dikke snaren?

“Medium. Nu nog steeds: een .54 of .52 als lage E- en een .44 als A-snaar, dus dat is gemiddeld tot dik. Ik kan ze niet zo makkelijk buigen als de kids tegenwoordig doen met van die iele dunne snaartjes, die ze opdrukken over de hele hals. Maar ik krijg ze ver genoeg om mijn punt duidelijk te maken.”

Welke versterkers had je vroeger en wat gebruik je nu?

“Oorspronkelijk was het een Magnatone, maar er waren een paar jongens in Phoenix die voor 100 dollar iedere versterker modificeerde. Ze schroefden het vermogen op en vervingen de

speakers door een 15-inch JBL en een tweeter. Daarna bedekten ze alles met prachtig zwart Nau-gahyde kunstleer en een wit speakerdoek. Dan had je dus een gloednieuwe versterker, krachtig en helder! Tegenwoordig gebruik ik een Rivera.”

Heb je ooit effectpedalen gebruikt of is het altijd gewoon de gitaar en de versterker?

“Er zat echo in de versterker. Dat was het enige wat ik had naast de tremolo die ik op sommige nummers gebruikte. Later heb ik een paar keer een phaser gebruikt en ik heb ooit een harmonizer uitgeprobeerd in de studio, maar dat klonk me een beetje te dun.”

Invloed

The Beach Boys hebben jouw riff van *Moovin' And Groovin'* schaamteloos gekopieerd op hun

Lee Hazlewood

Een van de meest excentrieke rock ‘n’ rollproducers van de jaren '60, naast Phil Spector en Andrew Loog Oldham, was Lee Hazlewood. Hij was vaak hard voor zijn muzikanten, maar de resultaten waren van wereldklasse. Hazlewood werd geboren in Oklahoma, groeide op in Texas en diende als soldaat in Korea. Daarna produceerde hij een reeks hits voor Duane Eddy en in de jaren '60 volgde de langdurige, succesvolle samenwerking met Nancy Sinatra (die er beter uitzag, maar beduidend minder gitaar speelde). Hij schreef en produceerde voor de dochter van Frank hits als *These Boots Are Made For Walking* en *Summer Wine*, maar werkte ook met Frank Sinatra, Dean Martin en Gram Parsons. Hazlewoods eigen psychedelische countrywerk (met zijn karakteristieke baritonstem en gitaarspel) leverde hem een cultreputatie op die standhield tot zijn dood in 2007 en nog steeds voortduurt.

hit *Surfin' USA* uit 1963. Wat dacht je toen je dat voor het eerst hoorde?

“Ik was vereerd en blij dat ze die riff leenden. Het was zoiets als: wil je dit jasje lenen voor je show? Prima, ga je gang! Het was geen diefstal. Ze vonden die sound gewoon tof voor het intro. Ik dacht alleen maar: tjonge, dat past perfect! Dus ik vond het prima, want het was slechts een kleine lick. Of ik een deel van de royalty's heb gekregen? Nee, helaas niet...”

Heb je je ooit bestolen gevoeld door de Britse twang-gitarist Hank Marvin?

“Nee. Hij heeft mij nageaapt, maar wel op zijn eigen manier. Hank is een uitstekende muzikant en ik vind zijn werk geweldig. Ik heb twintig jaar geleden een duet met hem opgenomen, een cover van *Pipeline* van The Chantays uit 1963. Het is geen competitie, we spelen juist graag samen.”

In 1960 werd je door NME verkozen tot *Number One World Musical Personality*, waarmee je Elvis Presley verdrong. Het is zeer onwaarschijnlijk dat een instrumentale gitarist hetzelfde zou kunnen flikken in 2011. Wat is er veranderd?

“Ik denk dat alles toen nog veel meer open lag. Zoals mijn producer Lee Hazlewood altijd zei: de trend is géén trend. Willie Nelson wist toen al dat hij een van de velen was, maar ik was een uitzondering op de regel. Ik had hit na hit met instrumentale nummers, terwijl verder iedereen zong.”

Je bent vooral bekend als elektrische gitarist. Wat was de gedachte achter het akoestische album *Songs Of Our Heritage* uit 1960?

“Ik zag dat The Kingston Trio en anderen grote hits hadden met folkmuziek, dus ik wilde kijken of ik ook een deel van die markt kon veroveren. Natuurlijk lukte dat niet - het is waarschijnlijk mijn slechtst verkochte plaat ooit. Ik ging van het commerciële pad af en deed iets wat ik zelf leuk vond, maar de jeugd vond er niks aan. Eigenlijk kun je achteraf zeggen dat het de eerste 'unplugged'-plaat was.”

In 2000 kreeg je van wijlen Chet Atkins een 'Chetty' Award. Wat is dat?

“Ieder jaar was er een Chet Atkins Day met een muziekfestival en een awardshow. Ik stond in 2000 in de schijnwerpers, samen met John Fogerty, Willie Nelson en Peter Frampton. Ze waren er allemaal en we hebben samengespeeld.

Daarna kregen we een Chetty, wat ik wel een schattige naam vind voor Chet.”

Was hij een grote invloed op je spel?

“Absoluut, hij was mijn grootste inspirator. Chet was een grappige man, erg snel en gevat, maar ook heel aardig en getalenteerd. En intelligent bovendien: hij doorzag alles sneller dan wij dan ook.”

Hoe was het om met Richard Hawley samen te werken?

“Dat was een geweldige ervaring, bijna alsof ik terugging naar Phoenix om met Lee Hazlewood te werken - alleen is Richard een stuk aardiger! Lee kon af en toe een beetje giftig zijn en was erg autoritair tegenover de muzikanten - niet tegen mij, maar tegen de andere jongens. Ik heb een paar keer met Richard gejamd voor we de studio ingingen. Zijn vader zat ook in het vak en heeft nog met Carl Perkins gespeeld! Richard is opgegroeid met mijn muziek en de rest uit die tijd, dus hij begrijpt het en was de drijvende kracht achter 'Road Trip'. We werkten de hele dag, acht uur lang. Het was erg intens en aan het eind was ik uitgeput.”

Het album bevat een mooie mix van stijlen. Zie je jezelf meer als rock- of als country-gitarist?

“Geen van beide. Het idee van Richard was om de verschillende fases van mijn carrière te pakken en daarmee aan de slag te gaan. Ik doe gewoon wat ik doe: mijn gitaarspel zo interessant mogelijk maken voor de luisteraar.”

De jeugdige Eddy scoorde instrumentale hits “terwijl verder iedereen zong”

wanger